

Det havde allerede den foregaaende Aften slaet ham, hvor fornem hendes Holdning var i Sammenligning med de andres, hvor selvbevidst og jomfrustolt hun bar sit Hoved, som vilde hun løfte det højt over alt plat og flaut og smudsig. Nu gik det op for ham, at det mere maatte være denne friske Uberørthed end bestemte ydre Træk, der i hans Øjne straks havde givet hende en vis Lighed med Francisca. Ogsaa omkring hendes Skikkelse havde der staaet denne kyske Kølighed, der mindede om Duften af vilde Roser. Han kunde huske, hvordan den mindste Hentydning til Kærlighedslivets Mysterier havde kunnet bringe Blodet op i hendes Kinder, mens Jakobe — — naa ja, hun havde det altsaa paa en anden Maner, og han kunde jo ikke nægte, at hendes Mangel paa Blufærdighed nu og da havde stødt ham, at han i det hele havde fundet noget usmageligt ved den ubeherskede Lidenskabelighed, hvormed hun var gaaet op i Elskovsforholdet til ham.

De var kommen ud af Skoven. Foran dem løftede sig en mægtig Grusbanke, ganske nøgen, kun dækket af et fattigt Græs med mørke Pletter af Lyng. Det var den bekendte Rolhøj, Egnens højeste Punkt, hvorfra man havde Udsigt over en Tyvendedel af Jylland.

Skønt de to Clausen'er efterhaanden havde forstaaet, at de var tilovers, lod de sig ikke mærke dermed, i hvert Fald ikke ved at vise sig fornærmede. Tvertimod. Som de Jyder, de var, hævnedes de sig over Mangelen paa Paaskønnelse ved en stadig mere løssluppen Munterhed.

„Første Mand paa Toppen!“ raabte Frøken Gerda og suste opad Skrænten, øjeblikkelig fulgt af Søsteren. I Farten fik denne sin Hat blæst af Hovedet, og der blev en vild Jagt efter den henad Bakk skrænten.

Inger gjorde Mine til at følge dem; men Per, der erindrede Hofjægmesterindens Advarsel til hende mod at løbe, raadede hende indstændigt fra det, idet han sagde:

„Husk paa, at De nylig har været syg, Frøken! Jeg veed, at De ikke maa overanstrenges Dem.“

Ved denne Omhu for hendes Person erobrede Per uden at